

РЕШЕНИЕ

№ 513

гр. Благоевград, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Николай Грънчаров
Габриела Тричкова

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско дело № 20211200500607 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба депозирана пред съда жалба от „*****“ ЕООД, ЕИК *****, гр. София, чрез пълномощника адв. Й. З., насочена срещу Решение № 8070/16.03.2021г., постановено по гражданско дело № 2303/2019г. по описа на РС П..

С въззивната жалба са изведени оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение, поради противоречието му с материалния закон. Навадени са и оплаквания за необоснованост на атакуваното решение със събраия пред първоинстанционния съд доказателствен материал. Поддържа се, че обжалваното решение на РС П. е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Не се оспорват с въззивната жалба изводите на първоинстанционния съд, на които същият се е позовал за да постанови решението си- че процесния запис на заповед макар и абстрактна сделка е издаден за да обезпечи друга каузално правоотношение между страните по делото, поради което не може и не следва да бъде разглеждан изолирано от него, като първоинстанционния съд е приел че между страните са установени трайни търговски правоотношения по повод доставка на консервирана риба.

Оспорва се като неправилен с въззивната жалба извода на първоинстанционния съд- че задължението по менителничния ефект от издадения запис на заповед, е погасено чрез плащане от ответника за задължението по каузалното правоотношение, съществуващо

между страните. Излагат се доводи, че този извод е в противоречие с правилата на логиката и е изцяло необоснован от събраните по делото доказателства. Така сочи се с въззивната жалба- че процесния запис на заповед е издаден *след* издаването на фактурите, за които съдът е приел че задължението е погасено чрез плащане. Акцентираща се, че през периода на 2016г. ответното дружество е продължавало да поръчва стока от ищеца и да я усвоява, като са издадени и нови 17 бр. фактури, поради което е изразено становище от дружеството жалбоподател чрез неговия пълномощник- че каузалното правоотношение между страните по делото не е приключило нито на 08.01.2016г., нито на 02.02.2016г. когато ответникът е извършил регулярни плащания.

Така поддържа се с жалбата, че изводите на първоинстанционния съд, изградени в обжалваното съдебно решение, не се подкрепят убедително от събраните по делото доказателства. Така записът на заповед, е издаден от поемателя на задължението на 21.12.2015г., за сумата от 15 000лв., докато към тази дата сумата по издадените фактури от м. ноември и м. декемри 2015г. е била 23 790лв. Възражава се с въззивната жалба, че извършените плащания на дати- 18.01.2016г. и 02.02.2016г. за погасяване на задължения във връзка с каузалните правоотношения между страните са в размер на 23 140лв., като в издадените платежни документи не е отбелязано длъжникът кое от предходните си задължения с настъпил падеж погасява чрез така извършените плащания, тъй като в тях не е посочен номера на фактурата по която се извършват тези плащания.

Във връзка с оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила- наведени са доводи за това че съдът е допуснал събирането на гласни доказателства по въпроси свързани с погасяването на установени с писмен акт парични задължения, въпреки забраната на разпоредбата на чл. 164 ал.1 т. 4 от ГПК, а освен това съдът е кредитирал свидетелските показания на свидетеля К.С./зет на управителя на ответното дружество/, като се е основал на тях при изграждане на правните си изводи и при постановяването на решението, въпреки че формално е приел че същите следва да бъдат съобразявани с оглед на приложението на разпоредбата на чл. 172 от ГПК, поради вероятната им заинтересованост.

С въззивната жалба се иска от състава на ОС Благоевград, на основание чл. 271 от ГПК, да отмени обжалваното съдебно решение, като постанови ново решение, с което да уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 538 от ТЗ, във връзка с чл. 535 от същия закон, като основателен и доказан, ведно с всички произтичащи от това правни последици.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В предвидения по чл. 263 ал. 1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор от адв. П.Х., процесуален представител на И.К. К., ЕГН *****, лично и в качеството му на представител на „****“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. П., с който се оспорва депозираната въззивна жалба като неоснователна. Поддържа се от ответника по жалбата, че решението на РС П. е правилно и законосъобразно, като същото следва да бъде потвърдено от въззивната инстанция.

В писмения отговор се застъпва становището, че първоинстанционния съд правилно е

възприел фактическата обстановка и е стигнал до верни правни изводи, след като е анализирал подробно и задълбочено всички събрани по делото доказателства в съответствие с процесуалния закон. Излагат се доводи от процесуалния представител на въззиваемото дружество, че съдът правилно е установил, че поетото задължение въз основа на издадения запис на заповед, е обезпечение за вземането на ищеца, във връзка със сделки между страните, основани на трайните им търговски правоотношения. В този смисъл абсолютния характер на записа на заповед не само не може да се абсолютизира, но в настоящия случай процесния запис на заповед се намира във връзка с каузално правоотношение между страните. Излагат се съображения от въззиваемата страна, че ответникът пред първоинстанционният съд не е оспорил наличието на каузално правоотношение между страните, но поддържа се становището че съществуващото правоотношение, което е обезпечено с издадения запис на заповед е погасено чрез плащане на паричното задължение, за което са събрани по делото пред РС П. убедителни доказателства. Жалбоподателят в качеството му на ищец пред първоинстанционния съд, е следвало да прояви процесуална активност и при условията на пълно и главно доказване да установи в процеса правнорелевантните факти на които е основал исковата си претенция.

С писмения отговор на въззивната жалба пред настоящата съдебна инстанция, поддържа се и възразението на наведено от ответника с отговора на ИМ пред първоинстанционния съд за нередовност на издадения запис на заповед от външна страна, поради липса на задължителен реквизит съобразно ТЗ- непосочване на мястото на издаване и мястото на плащане, поради което същият е нищожен и не е могъл да произведе менителничния си ефект. Възразява се още че записа на заповед не е предявяван на издателя, тъй като издателят лично следва да постави датата, на която му е предявен за плащане записа на заповед, по арг. на разпоредбата на чл. 538 ал.2 от ТЗ, а очевидно е от представения по делото документ, че датата 20.12.2016г. не е изписана от поемателя.

С писмения отговор на въззивната жалба поддържа се че процесния запис на заповед е изпълнявал гаранционно- обезпечителна функция по отношение на просрочени задължения на „*****“ ЕООД към „*****“ ЕООД, поради временни парични затруднения през 2015г., което обезпечение е издадено след възникване на задължението по каузалните правоотношения между страните, основани на трайни и продължавани във времето търговски правоотношения. В този смисъл оспорват се твърденията наведени с въззивната жалба- за прекратяване на търговските отношения между страните през м.февруари 2016г., тъй като всъщност с издаването на записа на заповед, целено е тяхното продължаване във времето, а не прекратяването им.

С писмения отговор на жалбата изразява се становище от пълномощникът на въззиваемото дружество, че по делото пред първоинстанционния съд, ответникът не само чрез възразението си е навел в процеса доводи за връзката между издадения запис на заповед, със съществуващите между страните трайни търговски правоотношения, но са събрани убедителни и безспорни доказателства, че обезпеченото задължение по просрочените фактури е изцяло погасено от дружеството ответник, като окончателното издължаване е

завършило към 02.02.2016г. В този смисъл поддържа се, че след като задължението по каузалното правоотношение, което е обезпечено с издадения запис на заповед е погасено чрез плащане, то следва да се приеме че дружеството ответник не дължи сумата от 15 000лв.- задължението поето с процесния запис на заповед.

С отговора на въззивната жалба се поддържа, че неоснователността на главното задължение, води до неоснователност и на претенцията за лихви за забава.

Предвид на изложеното процесуалният представител на въззиваемото дружество, моли съда да потвърди обжалваното решение на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно, като остави въззивната жалба без уважение. Претендират се от ответника по жалбата и направените пред настоящата инстанция съдебни разноски, включително адвокатско възнаграждение.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес, срещу валиден съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване и последващ инстанционен съдебен контрол. Същата е редовна и отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание. С въззивната жалба са направени оплаквания досежно правните изводи на първоинстанционния съд и във връзка с правилното приложение на материалния закон- за обосноваността на първоинстанционното решение от събраните по делото доказателства, относно неговата допустимост и правилност, като същите са по съществото на делото и съдът ще се произнесе по тях с въззивното си решение.

Писменият отговор на въззивната жалба е редовен, доколкото съдържа подробни доводи на насрещната страна срещу оплакванията на жалбоподателя с жалбата, като същият е с изискуемото се от закона съдържание, депозиран е в установения от закона срок и е депозиран от лице легитимизирано да депозира отговор по реда на чл. 263 ал.1 от ГПК.

Пред въззивната инстанция не са събрани нови доказателства.

При устните състезания пред въззивната съдебна инстанция, пълномощникът на дружеството въззивник- адв. З., поддържа въззивната жалба, на основанията изложени в нея. Поддържа се оплакването за неправилност на обжалваното решение, основано на доводите че първоинстанционният съд неправилно е приел, че вземането основано на менителничния ефект на издадена Запис на заповед от 21.12.2015г. не може да се прояви, поради това че издадения запис на заповед обезпечава каузално правоотношение между същите страни, което е погасено поради плащане от длъжника. Претендират се и сторените разноски пред настоящата въззивна инстанция.

Адвокат П.Х., от името на доверителя си- въззиваемото дружество- „****“ ЕООД, оспорва въззивната жалба и моли съда да я остави без уважение, тъй като обжалваното решение на РС П. е правилно и обосновано. Поддържа се в пледоариите пред въззивния състав на съда, че претендираното плащане на сумата по Запис на заповед от 21.12.2015г., основавано на искова претенция на настъпил след падежа менителничен ефект, е неоснователно, тъй като задължението на „****“ ЕООД към „****“ ЕООД по съществуващото между тях каузално

правоотношение, е погасено чрез плащане, поради което погасен е и менителничния ефект на издадената запис на заповед за неговото обезпечаване. Претендират се от въззиваемата страна разносните пред въззивната съдебна инстанция.

За да се произнесе със съдебен акт и изпълни задълженията си на въззивна инстанция, настоящият състав на ОС Благоевград, съобрази следното:

Производството по настоящото дело е образувано въз основа на предявен пред РС П. иск с правно основание чл. 538 ал.1, във вр. с чл. 535 от ТЗ, както и иск с правно основание чл. 86 ал.1 от ЗЗД, от ищеца „*****“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „*****“, бл. 28, вх. Б, ЕИК ****, срещу ответник „*****“ ЕООД /тогава ООД/, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „...“ № 19, ЕИК **** и срещу ИЛ. К. К., ЕГН *****, от гр. П., п.код 2850, ул. „...“ № 19.

Исковата претенция е основана на вземане, за което се твърди че е изискуемо и дължимо поради настъпил менителничен ефект от издадена от „*****“ ЕООД в полза на „*****“ ЕООД, ценна книга- Запис на заповед, с падеж- 19.12.2016г., платим на предявяване, с издаването на който поемателят се е задължил безусловно и неотменимо да заплати на приносителят на заповедта сумата от 15 000лв. Сочи се в ИМ, че на осн. чл. 487 ал.1 изр. 1 от ТЗ, посочено е в записа на заповед, че същият следва да бъде предявен за плащане на 19.12.2016г.

Поддържа се от ищцовата страна пред РС П., че ответника- ИЛ. К. К., ЕГН *****, в качеството му на ФЛ, е авалирал менителничния ефект.

Исковата претенция за заплащане на сумата от 15 000лв., е основана на доводите че падежът на издадения Запис на заповед от 21.12.2015г. е настъпил, като той е бил предявен на издателя за плащане на 20.12.2016г., но задължението не е било погасено до момента на предявяване на иска пред съда. Поддържа се че издадения запис на заповед е редовен от външна страна, като съдържа всички реквизити, предвидени в разпоредбата на чл. 535 от ТЗ, поради което същият съставлява законно основание за дължимост на посочената в него сума.

Поддържа се с ИМ по делото, че след като не е платено на предявяването на записа на заповед от поемателя на задължението, то същият е изпаднал в забава и дължи и мораторна лихва, за периода от 20.12.2016г. до 31.01.2019г., в размер на 3 216,68 лв.

Иска от съда постановяване на решение, с което да осъди ответниците- „*****“ ЕООД и ИЛ. К. К., ЕГН *****, да заплатят солидарно на „*****“ ЕООД, сумата от 18 216,68 лева, включваща главница в размер на 15 000 лева, произтичаща от процесния запис на заповед от 21.12.2015г., с настъпил падеж на 19.12.2016г. и сумата- 3 216,68 лева, лихва за забава за периода от 20.12.2016г. до датата на подаване на исковата молба.

Първоначално състав на РС П., се е прознесъл по предявените искове с неприсъствено Решение № 172 от 08.07.2019г. по гр.д. № 124/2019г. по описа на РС П., което е било отменено с въззивно Решение № 5483 от 19.12.2019г. по в.гр.д. № 763/2019г. по описа на ОС Благоевград, на осн. чл. 240 ал. 1 от ГПК, като същото е върнато за разглеждане от друг състав на РС П..

При повторното разглеждане на делото от друг състав на първоинстанционния съд, депозиран е писмен отговор по чл. 131 от ГПК от ответника „*****“ ЕООД, чрез пълномощника адв. М.Я., с който е оспорена редовността на издадения Запис на заповед от 21.12.2015г. от външна страна, като се възразява че същият е нищожен и не е могъл да произведе действието на менителничния ефект, тъй като не е посочено мястото на издаване и мястото на плащане- посочен е само град на издаване на записа на заповед, без посочване на адрес.

С писмения отговор на исковата молба пред първоинстанционния съд е било наведено от ответника и възражение за наличие на каузално правоотношение, за обезпечението на което е издаден Запис на заповед от 21.12.2015г., като са наведени доводи за продължили във времето трайни търговски отношения между „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД, на консервирана риба, която служило на „*****“ ЕООД за производство на консервирана храна, която се изнасяла за Италия.

Поддържа се с отговора на исковата молба, че към момента на издаване на процесната запис на заповед, „*****“ ЕООД е имало просрочени задължения към „*****“ ЕООД, в размер на 16 519лв., за издадени но незаплатени към 21.12.2015г. фактури- № 15972/03.12.2015г., № 116161/07.12.2015г., № 116122/07.12.2015г. и частично платена фактура № 114934/05.11.2015г.

Поддържа се с отговора на ИМ от дружеството ответник, чрез неговия пълномощник, че именно поради наличието на просрочените плащания на „*****“ ЕООД към „*****“ ЕООД, бил е издаден от поемателя Запис на заповед от 21.12.2015г., за сумата от 15 000лв., като обезпечение за просроченото задължение, което от своя страна се дължало на забавени плащания от Италия за доставената храна.

С писмения отговор се твърди, че задълженията на „*****“ ЕООД към „*****“ ЕООД по посочените 4 бр. фактури са били изплатени изцяло, чрез плащане по банков път на сумата от 13 140лв. на 08.01.2016г. и на сумата от 10 000лв. чрез второ плащане на 02.02.2016г., като се възразява че погасяването на обезпеченото вземане на кредитора, е довело и до погасяване на задължението по издадения запис на заповед от 21.12.2015г.

С обжалваното по настоящото дело Решение № 8070/16.03.2021г., постановено по гражданско дело № 2303/2019г. по описа на РС П., първоинстанционният съд е отхвърлил предявените иски като неоснователни, след като е приел въз основа на събраните доказателства, че издадения запис на заповед е обезпечил вземане между същите страни по каузално правоотношение, което е било погасено чрез плащане от длъжника, поради което е приел че не може да настъпи менителничния ефект на издадения запис на заповед. Приел е, че след като главният иск е неоснователен, то неоснователен е и акцесорния иск за мораторни лихви за забава.

Това е породило за „*****“ ЕООД правния интерес от предявяване на въззивна жалба, въз основа на която е образувано настоящото депо пред въззивната съдебна инстанция.

Въз основа на анализа на събраните по делото доказателства по делото от

първоинстанционния съд в тяхната съвкупност и взаимовръзка, настоящият въззивен състав на ОС Благоевград, приема за установено от фактическа страна следното:

Установено е от съдържанието на представения и приет като писмено доказателство по делото Запис на заповед от 21.12.2015г., че същият е издаден от Управителят на „****“ ЕООД- ИЛ. К. К., ЕГН *****, в гр. София, като дружеството поемател чрез своя управител се е задължило като издател на ценната книга- неотменимо и безусловно и без протест и без разноски, да заплати срещу представянето на записа на заповед, на „****“ ЕООД, сумата от 15 000,00 лева. В записа на заповед е посочен падеж на паричното задължение– 19.12.2016г. и мястото на плащане– град София 1517.

Издаденият Запис на заповед от 21.12.2015г. е бил авалиран с подписа на ИЛ. К. К., ЕГН *****, в качеството му и на ФЛ, при условията при които задължението е поето от издателя- „****“ ЕООД.

С подписа си ИЛ. К. К., ЕГН *****, е удостоверил че записа на заповед от 21.12.2015г. му е предявен на 20.12.2016г., като срещу ръкописно изписаното име на издателя- ИЛ. К. К., е положен неговия подпис, за който няма данни да е нотариално заверен.

Въз основа на събраните доказателства пред РС П.- писмени доказателства, разпита на свидетеля К.Д.С, както и приетата СИЕ, въззивният съд намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени от ответника и приети като писмени доказателства четири броя фактури, а именно: фактура № *****/03.12.2015г.; фактура № 0000116122/07.12.2015г.; фактура № 0000116121/07.12.2015г. и фактура *****/05.11.2015г., издадени от „****“ ЕООД, като получател на стоката, на „****“ ЕООД, за доставката и закупуването на риба тон за сандвич.

Представени са пред първоинстанционния съд и приети като писмени доказателства и два броя преводни нареждания от „****“ ЕООД в полза на „****“ ЕООД, извършени по банков път- преводно нареждане от 08.01.2016г., за сумата от 13 140лв. и преводно нареждане от 02.02.2016г., за сумата от 10 000лв. Извършените преводи на суми по банков път се потвърждават от два броя извлечение от разплащателната сметка на „****“ ЕООД, от които е видно, че на 08.01.2016г. на „****“ ЕООД е преведена сумата от 13 140лв., а на 02.02.2016г. е преведена сумата от 10 000лв., без да е посочено от заверената сметка по кои фактури е извършеното плащане.

Пред първоинстанционния съд е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от експерта Д. Ю.. В писменото си заключение експертът сочи, че „****“ ЕООД за периода 2014г., 2015г., 2016г., 2017г. и 2018г. е издал към ответника „****“ ЕООД- 59 броя данъчни фактури, като неплатеният остатък по тях е в размер на 10 209,20лв./по фактури с № .../13.09.2016г., № .../27.09.2016г., № .../19.01.2017г., №.../18.05.2017г. и № .../07.02.2018г. Експерта потвърждава, че процесните данъчни фактури са вписани в Справките декларации по чл. 125 Дневниците за продажба по ДДС, за съответните отчетни периоди.

Сочи се в писменото заключение по приетата СИЕ от експерта Д. Ю., че по фактури- № 15972/03.12.2015г., № 116161/07.12.2015г., № 116122/07.12.2015г. и № 114934/05.11.2015г., за периода от 21.12.2015г. до 19.12.2016г., са правени плащания от „*****“ ЕООД към „*****“ ЕООД, в размер общо на 16 590лв., колкото е общата стойност на дължимата сума по посочените фактури.

В счетоводството и на процесните дружества- „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД- Записът на заповед от 21.12.2015г. не е осчетоводяван.

От заключението на експерта икономист по приетата като доказателство СИЕ, установява се че лихвата за забава, дължима върху главниците по неплатените данъчни фактури, считано от датата на издаване на всяка една от тях до датата на предявяване на исковата молба /отчитайки направените частични плащания/ е в размер на 2 482,44лв.

В хода на процеса пред първоинстанционния съд, в качеството на свидетел е разпитан К.Д.С /зет на управляващия въззиваемото дружество/. Същият в показанията си пред РС П. сочи, че знае за установилите се търговски отношения между „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД, при които фирмата доставчик доставяла на купувача риба, а от „*****“ ЕООД я консервирала и изнасяли консервите за Италия. Свидетелят в показания са сочи за това че през 2015г. италианците забавили плащанията за вече доставените им консерви с чушки камби, пълнени с риба, каперски и извара и възникнали проблеми в началото и в средата на 2015г. за плащанията на „*****“ ЕООД към „*****“ ЕООД. Забавянето на плащания от страна на купувачите италианци, се отразило на фирмата на К. и неговите плащания към други фирми.

В показанията си С. твърди че знае, че има издаден запис за заповед и че И. К. започна да изплащала по-късно сумите по него. Навежда, че лично той виждал този запис на заповед, тъй като Илиан му го е показвал, както и че му е казвал, че има проблеми и задължения, и запис на заповед. Свидетелят сочи, че според него И.К. в последствие си оправил задълженията към „*****“, които били някъде около 15 000 лева. Свидетелят е категоричен в показанията си, че записът на заповед бил за обезпечаване на плащането на доставената риба, както и че И.К. изплатил парите на другата година- м.януари, което той научил от самия И.К., тъй като са близки и са споделяли проблемите си.

Свидетелят С. сочи в показанията си, че фирмата /визира въззиваемото дружество/ е спряла да работи от три-четири години и търговските правоотношения между страните по делото са прекратени.

Въззивната инстанция в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, като съобрази оплакванията във въззивната жалба, при самостоятелен анализ и преценка на събраните доказателства, по вътрешно убеждение на осн. чл. 12 от ГПК, излага следните правни съображения:

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК, настоящата инстанция констатира, че обжалваното решение на РС П. е валидно постановено. Издадено е от надлежен съдебен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния

състав, който го е постановил, а с оглед на обхвата на обжалването е и процесуално допустимо.

Исковата претенция е с правно основание чл. 538 от ТЗ, във връзка с чл. 535 от ТЗ, за вземане основано на менителничния ефект от Запис на заповед от 21.12.2015г., издадена от длъжника „****“ ЕООД ценна книга- основано на съществуването на редовен от външна страна запис на заповед, подлежащ на изпълнение поради настъпил падеж, за който се твърди че е бил предявен за плащане на длъжника. Процесният запис на заповед е авалиран от ИЛ. К. К., в качеството му на ФЛ, чрез алонж на ценната книга, с което е гарантирано плащането на поетото задължение.

С отговора на исковата молба при повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд, наведено е от ответника възражение за обезпечителна функция на издадения запис на заповед във връзка с каузално правоотношение между страните по делото, които са издател и поемател по процесния Запис на заповед от 21.12.2015г.

При въведено твърдение от една от страните по делото, че вземането по издадената запис на заповед произтича от конкретно каузално правоотношение, изпълнението по което е било обезпечено с издадената ценна книга, не се променя предметът на делото. С въвеждането на конкретни твърдения или възражения от поемателя или от издателя за наличието на определено каузално правоотношение, по повод или във връзка с което е издаден редовният запис на заповед, се разкрива основанието на поетото задължение за плащане или обезпечителния характер на ценната книга. Тогава в производството по предявен иск по чл. 538 от ТЗ, на изследване ще подлежи и каузалното правоотношение доколкото възраженията, основани на това правоотношение, биха имали за последица погасяване на вземането по записа на заповед. По правилото на чл. 154 ал. 1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест всяка от страните доказва фактите, на които основава твърденията и възраженията си. При липса на спор между страните относно наличието на конкретно каузално правоотношение, чието изпълнение е обезпечено с издадения запис на заповед, съдът разглежда заявените от ответника-длъжник релативни възражения, относими към погасяване на вземането по издадения запис на заповед. В този смисъл по реда на чл. 290 от ГПК са постановени и поредица задължителни актове на ВКС, като Решение № 17/16.02.2015г. по т. д. № 116/2014г. по описа на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 66/28.07.2015г. по т. д. № 378/2014г. по описа на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 179/04.03.2015г. по т. д. № 3747/2013г. по описа на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 12/30.01.2015г. по т. д. № 2714/2013г. по описа на ВКС, ТК, I т. о.)

Относно разпределението на доказателствената тежест в процеса, следва да се съобрази и постановеното по реда на чл. 290 и сл. ГПК- Решение № 103/24.06.2009г. по т. д. № 717/2008г. на ВКС, II т. о. Макар и абстрактна сделка, записът на заповед се издава заради конкретни отношения между издателя и лицето, в чиято полза се поема задължението за заплащане на определена сума. При доказана връзка между записа на заповед и конкретно каузално правоотношение, независимо от коя страна е въведено в делото, съдът разглежда заявените от длъжника релативни възражения, относими към погасяване на вземането по

издания запис на заповед. В настоящия случай в процесуална тежест на ответника е доказването, че е извършено плащане на просрочените задължения по каузалното правоотношение, за което се твърди че е обезпечено с процесния запис на заповед, тъй като погасяването на задължението по каузалното правоотношение, би довело и до погасяване на менителничния ефект на предявената за плащане ценна книга.

Въз основа на становищата на страните по делото и анализа на събраните доказателства, въззивният състав на ОС Благоевград намира че не е спорно дали процесния Запис на заповед от 21.12.2015г. има обезпечителна функция по отношение на трайните търговски правоотношения, съществуващи между „****“ ЕООД като доставчик и „****“ ЕООД като купувач на риба, за периода от началото на 2014г. до 2018г. Различна е процесуалната позиция на страните по делото във връзка с настъпването на заявления от дружеството ищец менителничен ефект от Запис на заповед от 21.12.2015г. Ищецът се позовава на дължимото плащане по записа на заповед, като поддържа че същият не само е редовен от външна страна, но и обезпечава *изцяло* съществуващите между страните търговски правоотношения за доставка на риба, като възразява че задълженията на длъжника по каузалното правоотношение не са изцяло погасени чрез плащане. Обратното- от дружеството ответник чрез неговия пълномощник оспорва се вземането основано на менителничния ефект на ценната книга, тъй като се поддържа че процесния Запис на заповед от 21.12.2015г. е послужил като обезпечение само на *част* от просрочените задължения на длъжника по каузалното правоотношение, с настъпил падеж до края на 2015г. Поддържа се от ответната страна, че дължимите задължения до края на 2015г. за извършваната доставка на риба са платени от длъжника/макар и със забава/ и тъй като е погасено чрез плащане облигационното правоотношение между страните, то погасено е и плащането по предявения запис на заповед, като не може да настъпи претендирания от ищеца менителничен ефект.

Въззивният съд намира за неоснователно възражението за нищожност на процесния запис на заповед, наведено от ответника с отговора на исковата молба и поддържат пред настоящата съдебна инстанция с отговора на възината жалба. Оспорени са от въззиваемия чрез неговия пълномощник изводите на първоинстанционният съд, за това че същият неправилно е приел записа на заповед като редовен от външна страна документ, въпреки че в него липсва посочването на мястото на плащане на посочената в него сума след настъпване на падежа.

Съгласно чл. 536, ал.1 ТЗ документ, който не съдържа някой от реквизитите, посочени в чл. 535 ТЗ, не е запис на заповед. От правилото на чл. 536, ал.1 ТЗ е допуснато изключение за три от реквизитите на чл. 535 ТЗ-падеж, място на издаване и място на плащане. Тяхната липса не води до нищожност на записа на заповед, ако е възможно да бъдат заместени чрез презумпциите на чл. 536, ал. 2-ал. 4 ТЗ.

Съгласно преобладаващата практика на съдилищата под "място на плащане" и под "място на издаването" следва да се разбира само населеното място, където следва да се изпълни менителничното задължение и където е издаден записа на заповед, като в обхвата на тези реквизити не попадат индивидуализиращите данни – улица, номер, етаж, апартамент. В

настоящия случай за място на плащане следва да се приеме мястото на плащане, посочено в запис на заповед- „гр.София, 1517“, а липсата на вписан адрес/на издаване и плащане/ може да бъде преодоляна по правилото на чл. 536, ал.4 ТЗ, доколкото в запис на заповед е посочен адрес до името на издателя.

Следва според настоящия състав на ОС Благоевград да се съобрази, че законът позволява преодоляване на непълнотата в реквизитите досежно „място на издаване“ и „място на плащане“, чрез установените в чл. 536 ал. 3 и ал. 4 ТЗ презумпции. Съгласно чл. 536 ал. 4 ТЗ записът на заповед, в който не е посочено мястото на издаване, се смята за издаден в мястото, посочено до името на издателя. Съгласно чл. 535 ал. 3 ТЗ, ако не е уговорено друго, мястото на издаване се смята за място на плащане. В този смисъл е Решение № 225/28.03.2014г. по т.д. № 948/2012г. на ВКС, II т. о., в което е прието, че липсата на падеж, място на издаване и място на плащане не води до нищожност на запис на заповед, ако е възможно да бъдат заместени чрез презумпциите на чл. 536, ал. 2-4 ТЗ. В настоящия казус дори и да се приеме, че липсва индивидуализация на точен адрес на издаване и плащане в процесния запис на заповед, то тази празнота се преодолява чрез прилагане на презумпцията по чл. 536 ал. 4, във връзка с чл. 536 ал. 3 ТЗ, тъй като в запис на заповед е посочен адрес до името на издателя, на който е следвало да се извърши плащането на поетото задължение.

Въззивният съд въз основа на установените по делото факти приема, че приетия като писмено доказателство по делото Запис на заповед от 21.12.2015г. е редовен от външна страна и отговарящ на изискванията на чл. 535 ТЗ за валидност. Същият съдържа всички задължителни реквизити съгласно чл. 535 ТЗ- наименование "запис на заповед" в текста на документа и на езика на който същият е написан; падеж /в случая- на определен ден съгласно чл. 537, във вр. с чл. 486 ал. 1 т. 4 ТЗ/; място на плащане; име на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати; дата на издаване; подпис на издателя. Последният материализира в себе си абстрактното задължение на дружеството ответник, чиито управител е негов издател, да плати посочената в документа парична сума от 15 000лв. на поемателя- „*****“ ЕООД. Налице е волеизявление за безусловно и неотменимо задължаване за плащане. Записът на заповед е предявен на ответника ИЛ. К. К. и същият е удостоверил това обстоятелство в подписа си. Не е оспорена пред първоинстанционния съд автентичността на ценната книга. По тези съображения менителничният ефект е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане, за което е издадена заповедта за изпълнение. Настъпил е падежа посочен в запис на заповед, а същият е предявен за плащане на следващия ден, поради което сумата е дължима и платима от длъжника на адреса посочен по аргумент на чл. 456 ал.4 от ТЗ- до името на издателя.

Независимо коя от страните е въвела каузалните правоотношения в спорния предмет на делото, ищецът по иска носи тежестта да докаже валидното възникване и съществуване на парично вземане, а ответникът - неговото погасяване. В тази насока са и разрешенията, възприети в постановените по реда на чл. 290 ГПК от състави на ВКС, Търговска колегия, решение № 149/05.11.2010г. по т.д. № 49/2010г. на I т. о., решение № 108/22.07.2011г. по т.д. № 813/2010г. на II т. о. и решение № 102/25.07.2011г. по т.д. № 672/2010г. на II т. о.

Не е спорно между страните, а установява се по безспорен и несъмнен начин по делото, че в периода от 2014. до 2018г., „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД са били в трайни търговски отношения, основани на поредица от сключени неформални договори за доставка на риба, за нуждите на дейността на „*****“ ЕООД и износа на консерви за Италия. За извършените доставки са били издадени 59 брой данъчни фактури, които са били надлежно осчетоводени в счетоводствата на двете дружества и отразени надлежно в книгата за продажбите на същите, като доставките са хронологично удостоверявани в търговските книги. Установено е въз основа на заключението на експерта по приетата СИЕ, че след приключване на търговските отношения между страните по делото, останала е неизплатена общо сума в размер на 10 209.20лв., по част от приетите като писмени доказателства по делото фактури. В този смисъл въззивният съд намира за безспорно доказано по делото съществуването на валидни търговски правоотношение между страните по делото, въз основа на валидно сключвани последователни договори за доставка и продажба на риба, за периода за който са издадени процесните 59 бр. данъчни фактури. Установено и доказано е и частично неизпълнение от страна на длъжника за заплащане на дължимите суми по данъчните фактури, в размер на 10 209.20лв., към края на периода на търговски правоотношения между „*****“ ЕООД и „*****“ ЕООД.

Въззивният състав на ОС Благоевград намира за безспорно установено по делото и наличието на връзка между издадения Запис на заповед от 21.12.2015г. и съществуващите между страните каузални правоотношения. Това обстоятелство не е отречено от нито една от страните по делото. Не се установява по делото между страните да са съществували търговски отношения и във връзка с други договори сключени през същия период. Видно е от заключението на експерта по приетата СИЕ, че Запис на заповед от 21.12.2015г. не е осчетоводен в счетоводствата на дружествата поемател и издател на същия. След като вземането по записа на заповед, не е осчетоводено отделно и като самостоятелно такова, а и липсват каквито и да е други осчетоводени вземания между страните, освен по договорите за доставка на риба, няма основание да се приеме, че има и друго правоотношение между тях. Ако задължението по менителничният ефект беше самостоятелно и извън това по правоотношението по договора, доколкото в записа на заповед е отразено, че е предявен за плащане на 20.12.2016г., то следвало е това задължение да бъде отделно осчетоводено. Такива данни въз основа на приетата СИЕ не се установяват. Следователно с оглед представените счетоводни салда и признанието на страните за съществуващи между тях трайни търговски отношения през същия период от време, съдът намира, че между страните по делото е налице конкретно каузално правоотношение, което е единствено такова, тъй като не се установи, а и не се твърди наличие на друго каузално правоотношение.

Съставът на ОС Благоевград намира за основателен и доказан факта по делото- че процесният запис на заповед е с обезпечителна функция спрямо неформалните договори за доставка и продажба на риба, сключвани между страните във връзка със съществуващото между тях каузално правоотношение.

Въвеждането на твърдения или възражения за наличие на каузални правоотношения,

послужили като причина за менителничното задължаване, изисква от съда да се произнесе относно съществуването на спорното вземане, след като изследва не само формалната редовност и действителност на менителничния ефект, а и *валидността на сделката, сочена за източник на каузалното правоотношение, и евентуалното погасяване на породените от нея задължения, но и на поетите със запис на заповед менителнични права и задължения*. Въведените твърдения или възражения на страните за връзката между запис на заповед и конкретно каузално правоотношение, по повод на което е издадена ценната книга, подлежат на изследване доколкото същите биха имали за последица погасяване на вземането по запис на заповед. Погасителен ефект за вземането по запис на заповед при въведени възражения за плащане на задължението по каузалното правоотношение настъпва само при доказана обезпечителна функция на ценната книга спрямо изпълнението на конкретни задължения по каузалното правоотношение между издателя и поемателя. От друга страна, вземането на основание на ценната книга, независимо от гаранционно – обезпечителния му характер, възниква на датата на издаване на запис на заповед и изискуемостта му настъпва на падежа на ценната книга. Обезпечението може да е дадено на дата преди или след възникване на задължението по каузалното правоотношение, но с оглед установяване съществуването на подлежащо на изпълнение вземане, същото следва да е с настъпила изискуемост. Следователно за да са изискуеми и дължими сумите посочени в запис на заповед, следва не само да е настъпила датата на падежа по ценната книга, но следва да е настъпил падежа и на обезпечените с издадения запис на заповед задължения по каузалното правоотношение между страните по делото.

Обвързан съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК по въпроса за правилността на обжалваното решение от оплакванията наведени с въззивната жалба, настоящият състав на ОС Благоевград, след самостоятелен анализ на събраните пред първоинстанционния съд доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, следва да даде отговор дали процесния запис на заповед е издаден като частично или цялостно обезпечение на каузалното правоотношение между страните по делото с оглед на периода на тяхното съществуване.

Въззивният съд след внимателен анализ на събраните доказателства и тяхната оценка намира, че процесния Запис на заповед от 21.12.2015г. е бил издаден като *частично обезпечение на част от каузалните отношения между страните по делото*, като неоснователни са доводите наведени с жалбата – за неверни правни изводи в тази насока от първоинстанционния съд, постановил обжалваното решение. Събраните доказателства в тази насока са косвени, но според състава на ОС Благоевград разглеждащ делото, същите убедително подкрепят извода, че процесния запис на заповед е издаден за да обезпечи вземането на кредитора доставчик- „****“ ЕООД, за вземането му от „****“ ЕООД, *за доставките извършени през 2015г., с настъпил падеж до край на 2015г.* Логично е при липса на такава практика между търговците до този момент, запис на заповед да бъде издаден на кредитора от длъжника по каузалното правоотношение, за период в който длъжникът е затруднен в плащането си, за който период са налице просрочени задължения. В тази насока следва да бъде отчетено съпадението на датата на издаване на процесния

запис на заповед- 21.12.2015г.- именно в края на годината за която са се натрупали просрочени задължения по посочените в отговора на исковата молба фактури- № 15972/03.12.2015г., № 116161/07.12.2015г., № 116122/07.12.2015г. и № 114934/05.11.2015г. Логично е в този смисъл след обезпечаването му, отлагането на плащането за което длъжника има затруднения да бъде отложено за един по- късен етап. Ето защо за падеж по издадения запис на заповед е посочена дата- 19.12.2016г.

От извършената проверка по счетоводни извлечения и от неоспореното заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че към датата на издаване на записа на заповед- 21.12.2015г. има съвпадащ размер на насрещни салда между ищцовото и ответното дружество и същият е в размер, в значителна степен съответстващ на поетото задължение по записа на заповед/към този момент според посоченото в писменото заключение по СИЕ, размера на неплатените задължения с настъпил падеж по посочените с отговора на ИМ фактури е 16 590лв./, а процесния запис на заповед е издаден за приблизително същата сума от 15 000лв. Именно такива са изводите на експерта икономист, посочени на стр. 4 от заключението по делото. Приблизителното съответствие на сумата дължима от длъжника по каузалното правоотношение, за просрочени задължения по фактури- № 15972/03.12.2015г., № 116161/07.12.2015г., № 116122/07.12.2015г. и частично за фактура № 114934/05.11.2015г., на сумата за която е поето задължение за плащане по издадения Запис на заповед от 21.12.2015г., сочи на извода че издадения запис на заповед обезпечава частично задължението на длъжника именно за просрочените плащания по каузалното правоотношение през 2015г.

Без значение според състава на въззивния съд е че размера на извършените плащания от дружеството длъжник по каузалното правоотношение, извършени по банков път- с преводно нареждане от 08.01.2016г., за сумата от 13 140лв. и с преводно нареждане от 02.02.2016г., за сумата от 10 000лв., са в общ размер на 23 140лв. и тази сума не съответства на сумата посочена като дължима в процесния запис на заповед и в четирите фактури, посочени от дружеството ответник с отговор на ИМ, тъй като с тези плащания може да са погасени и други задължения с настъпил падеж по сключените между страните договори, *след датата на издаване на процесния запис на заповед.*

Изводите на въззивният съд за това че процесния запис на заповед е обезпечил само частично каузалните правоотношения между страните по делото се подкрепят и от събраните пред първоинстанционния съд гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля К.С.. Тези свидетелски показания, макар и при отчитане на тяхната вероятна заинтересованост съгласно разпоредбата на чл. 172 от ГПК, следва да бъдат кредитирани от съда *в частта им*, в която се сочи че затрудненията за „*****“ ЕООД да заплаща задълженията си към „*****“ ЕООД са настъпили през началото и средата на 2015г., когато са забавени плащанията от Италия. В тази насока свидетелските показания се подкрепят от събраните писмени доказателства и от заключението на експерта по приетата СИЕ, като същите в тази им част не попадат под забраната на разпоредбата на чл. 164 ал.1 т. 3 от ГПК. Върховният касационен съд, в редица свои решения е посочил, че съдът следва да се

съобразява с разпоредбата на чл. 164 ал. 1 ГПК. Същевременно приел е че свидетелските показания са недопустими само за фактите, които са изчерпателно посочени в цитираната правна норма, като визираните хипотези не могат да бъдат разширявани чрез договори между страните, поради което такива съглашения са недействителни. Ограничението по чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК, изключващо свидетелски показания за установяване на договори на стойност по-голяма от 5000 лева, не е приложимо когато спорът не е за наличието на съществуващо договорно отношение, *а за смисъла на постигнатите договорености*. В този случай, когато страните спорят за значението на отделни уговорки или когато договорът не съдържа всички уговорки, свидетелски показания *са допустими за установяване на обстоятелствата, при които договора е сключен, както и каква е била действителната обща воля на страните*. При издирването на вътрешното съдържание на волята на страните и установяването на точния смисъл на уговореното са допустими всички доказателствени средства и ограничението по чл. 164, ал. 1 ГПК е неприложимо. / Решение № 41 от 30.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 312/2012 г., IV г. о., ГК/.

В този смисъл въззивният състав на ОС Благоевград намира, че показанията на свидетелят С. в частта им относно затрудненията на „****“ ЕООД да изпълнява задълженията си към „****“ ЕООД, за причината заради която е издаден процесния запис на заповед, както и за това че същият е обезпечавал частично каузалните правоотношения между страните, във връзка с възникналите затруднения на „****“ ЕООД през 2015г., следва да бъдат кредитирани, тъй като същите не попадат под забраната на разпоредбата на чл. 164 ал.1 т. 3 от ГПК. Свидетелските показания на свидетелят С. следва да бъдат разглеждани като евентуално заинтересовани по смисъла на чл. 172 от ГПК, но в тази им част същите съответстват на останалите събрани по делото доказателства и няма процесуална пречка да им бъде дадена вяра.

Основателни са възраженията, наведени с въззивната жалба, че свидетелските показания на свидетеля К.С., не могат да бъдат кредитирани в частта им, в която свидетелят сочи че задълженията на „****“ ЕООД към „****“ ЕООД по съществуващите между тези дружества каузални търговски правоотношения са били погасени чрез плащане. В този случай свидетелските показания са категорично недопустими с оглед разпоредбата на чл. 164 ал. 1 т. 4 от ГПК. Съгласно посочената правна разпоредба недопустими са свидетелски показания за погасяване на установени с писмен акт парични задължения. Следва обаче да се акцентира, че първоинстанционният съд не е допуснал съществени процесуални нарушения във връзка с цитираната разпоредба на закона, тъй като не е кредитирал свидетелските показания в тази им част. Отделно следва да бъдат изложени съображения, че това не се и налага, тъй като за плащането на задълженията по каузалното правоотношение са събрани писмени доказателства, които не са оспорени от насрещната страна, а същото се доказва и от заключението на експерта по приетата СИЕ.

При въведени възражения, основани на каузалното правоотношение, следва да е изискуемо и вземането по така обезпеченото каузално правоотношение. *Ако записът на заповед има обезпечителна функция само за част от задълженията по каузалното правоотношение, то*

изискуеми са тези вземания, които са с настъпили падеж към датата на падежа на ценната книга. За вземанията по каузалното правоотношение, които не са изискуеми към датата на падежа на записа на заповед, не е налице подлежащо на изпълнение вземане и по ценната книга. Противното би означавало да се предостави възможност на кредитора да иска изпълнение въз основа на записа на заповед преди срока, чрез което ще се отрече обезпечителния характер на ценната книга. По настоящото дело липсват убедителни доказателства, че непогасената част от задълженията на „****“ ЕООД към „****“ ЕООД след края на техните търговски отношения, в размер на 10 209.20лв., *са били с настъпил падеж към момента на настъпването на падежа на процесния запис на заповед*, поради което въззивният съд не намира за основателни твърденията, наведени с въззивната жалба, че издадения Запис на заповед от 21.12.2015г., с дата на падеж- 19.12.2016г. е обезпечавал каузалните правоотношения между страните за непогасените задължения по договорните отношения между страните, *с настъпил падеж след датата на падежа на записа на заповед.* Именно поради тази причина съставът на ОС Благоевград не приема за доказано и твърдението, че процесния запис на заповед е издаден изцяло за обезпечаване на вземането на кредитора срещу длъжника по установилите се между страните по делото търговски правоотношения.

Абстрактният характер на записа на заповед като едностранна правна сделка не следва да се абсолютизира, независимо от редовността на ефекта. Въвеждането на твърдения или възражения за наличие на каузални правоотношения, послужили като причина за менителничното задължаване, изисква от съда да се произнесе относно съществуването на спорното вземане, след като изследва не само формалната редовност и действителност на менителничния ефект, а и валидността на сделката, сочена за източник на каузалното правоотношение, и евентуалното погасяване на породените от нея задължения.

Погасяването на обезпеченото със записа на заповед парично задължение чрез някой от предвидените в закона правни способи /плащане, опрощаване, новирание, погасяване по давност и т. н. / има за последица погасяване и на поетото с гаранционно-обезпечителна цел абстрактно задължение, обективизирано в съдържанието на записа на заповед. В процесуална тежест на длъжника по каузалното правоотношение е доказването на въведеното възражение в процеса- за погасяване на задължението по каузалното правоотношение, тъй като същото би било основание за ненастъпването на претендирания от ищеца менителничен ефект. В тази насока са и разрешенията, възприети в постановените по реда на чл. 290 ГПК от състави на ВКС, Търговска колегия, решение № 149/05.11.2010г. по т.д. № 49/2010г. на I т.о., решение № 108/22.07.2011г. по т.д. № 813/2010г. на II т.о. и решение № 102/25.07.2011г. по т.д. № 672/2010г. на II т. о.

След като от приетите по делото писмени доказателства и от неоспореното писмено заключение на експерта по СИЕ се установява, че просрочените задължения по фактури- № 15972/03.12.2015г., № 116161/07.12.2015г., № 116122/07.12.2015г. и частично платена фактура № 114934/05.11.2015г., са изцяло издължени с плащанията извършени от длъжника по банков път на 08.01.2016г., за сумата от 13 140лв. и с преводно нареждане от

02.02.2016г., за сумата от 10 000лв., то не се дължи плащане и за поетото задължение от 15 000лв. с процесния Запис на заповед от 21.12.2015г., тъй като същият е издаден за да обезпечи частично каузалните правоотношения между страните за просрочените плащания на длъжника през 2015г., а същите са погасени чрез плащане и менителничния ефект на ценната книга не може да настъпи. Погасяването на частичните задължения на длъжника по каузалното правоотношение, по просрочените задължения за 2015г., води до погасяване и на задължението поето с издадения запис на заповед.

След като е неоснователен главния иск по делото, то неоснователен се явява и акцесорния иск за лихва за забава.

При изложените съображения, обжалваното решение на РС П., следва на основание чл. 271 ал.1 от ГПК да бъде изцяло потвърдено като правилно и обосновано от доказателствената съвкупност по делото, като постановено в съответствие с материалния закон и установената трайна съдебна практика на ВКС на РБ. Следва да бъде оставено без уважение оплакването с въззивната жалба, че същото е постановено при съществени процесуални нарушения, които са довели до неправилни изводи на съда за неоснователност на предявения иск с правно основание чл. 538 от ТЗ, във вр. с чл. 535 от ТЗ.

С оглед на изхода на делото пред настоящата съдебна инстанция, следва да бъде осъдено дружеството жалбоподател- „****“ ЕООД, да заплати на въззиваемото дружество- „****“ ЕООД, разноските пред настоящата съдебна инстанция. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от пълномощника на насрещната страна, въззивният съд намира за неоснователно, тъй като претендираното възнаграждение за адвокатски хонорар в размер на 1 200лв. е близко до предвидения в разпоредбата на чл. 7 ал.2 т. 4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатското възнаграждение, с оглед на материалния интерес по двата предявени за разглеждане икове.

Водим от горното, Окръжен съд-Благоевград

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 8070/16.03.2021г., постановено по гражданско дело № 2303/2019г. по описа на РС П., като **ПРАВИЛНО И ОБОСНОВАНО**.

ОСЪЖДА „****“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. „****“, бл. 28, вх. Б, ЕИК ****, да заплати на „****“ ЕООД /тогава ООД/, със седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „...“ № 19, ЕИК **** и на ИЛ. К. К., ЕГН *****, от гр. П., п.код 2850, ул. „...“ № 19, сумата 1 200.00лв./хиляда и двеста лева/, за сторените пред настоящата съдебна инстанция разноски за адвокатски хонорар.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____